

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ বেতেৰি চাৰ্জ কৰাৰ চিন্তা কৰা, নিজৰ টাইম (সময়) পৰচিন্তনত ৰেষ্ট (অপচয়) নকৰিবা, নিজৰ চিন্তন কৰা তেতিয়া নিচা বাঢ়িব"

প্ৰশ্ন: জ্ঞান এক চেকণ্ডৰ হোৱা সত্বেও পিতাই ইমান ডিটেইলত (বিতংকৈ) বুজোৱাৰ অথবা ইমান সময় দিয়াৰ আৱশ্যকতা কিয় হয়?

উত্তৰ: কিয়নো জ্ঞান দিয়াৰ পাছত সন্তানসকলৰ শুধৰণী হৈছে নে নাই, এয়াও পিতাই লক্ষ্য কৰে আকৌ শুধৰাবলৈ জ্ঞান দিয়েই থাকে। গোটেই বীজ আৰু বৃক্ষৰ জ্ঞান দিয়ে, যাৰ কাৰণে তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। যদি এক চেকণ্ডৰ মন্ত্ৰ দি গুচি যায় তেন্তে জ্ঞানৰ সাগৰৰ টাইটেলো (উপাধিও) নাপাব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। ভক্তি মার্গত পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱক ইয়াতেই পূজে। যদিও বুদ্ধিত আছে যে এয়া হৈ গৈছে। য'তেই লিঙ্গ দেখে ত'তেই পূজা কৰে। এয়াতো বুজি পায় শিৱ হৈছে পৰমধাম নিবাসী, ইয়ালৈ আহি গৈছে, সেইবাবে তেওঁৰ স্মাৰক সাজি পূজা কৰে। যি সময়ত স্মৰণ কৰা হয় তেতিয়া বুদ্ধিত নিশ্চয় আহে যে তেওঁ নিৰাকাৰ হয়, যি পৰমধাম নিবাসী, তেওঁক শিৱ বুলি কৈ পূজা কৰে। মন্দিৰত গৈ মূৰ দোৱায়, তেওঁক গাখীৰ, ফল, পানী আদি অৰ্পণ কৰে। কিন্তু সেয়াটো জড় হয়। জড়ৰ ভক্তিহে কৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা - তেওঁ হৈছে চৈতন্য, তেওঁৰ নিৰাস স্থান হৈছে পৰমধাম। সেই লোকসকলে যেতিয়া পূজা কৰে তেতিয়া বুদ্ধিত থাকে যে পৰমধাম নিবাসী হয়, ইয়ালৈ আহি গৈছে সেইবাবে এই চিত্ৰ বনোৱা হৈছে, যাৰ পূজা কৰা হয়। সেই চিত্ৰ কোনো শিৱ নহয়, সেয়া তেওঁৰ প্ৰতিমা। তেনেকৈয়ে দেৱতাসকলকো পূজা কৰে, জড় চিত্ৰ হয়, চৈতন্য নহয়। কিন্তু সেই চৈতন্য যি আছিল তেওঁক 'লৈ গ'ল, এইটো বুজি নাপায়। নিশ্চয় পুনৰ্জন্ম লৈ তললৈ আহিছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান পাই আছা। এইটো বুজি পোৱা যে যিসকল পূজ্য দেৱতা আছিল তেওঁলোকে পুনৰ্জন্ম লৈ আহিছে। আত্মা সেয়াই, আত্মাৰ নাম সলনি নহয়। বাকী শৰীৰৰ নাম সলনি হয়। সেই আত্মা কোনোবা নহয় কোনোবা শৰীৰত আছে। পুনৰ্জন্মতো ল'বই লাগিব। তোমালোকে তেওঁক পূজা কৰা, যি প্ৰথমে-প্ৰথমে শৰীৰধাৰী আছিল (সত্যযুগী লক্ষ্মী-নাৰায়ণক পূজা কৰা)। এই সময়ত তোমালোকে ন'লেজৰ (জ্ঞানৰ) চিন্তন কৰা যি জ্ঞান পিতাই দিয়ে। তোমালোকে বুজি পোৱা যি চিত্ৰৰ পূজা কৰে তেওঁ হৈছে প্ৰথম নম্বৰৰ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ চৈতন্য আছিল। এই ভাৰততেই আছিল, এতিয়া নাই। মনুষ্যই এইটো বুজি নাপায় যে তেওঁলোকে পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ ভিন্ন নাম-ৰূপ লৈ ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰি থাকে। এয়া কাৰো খেয়ালতো নাহে। সত্যযুগত নিশ্চয় আছিল কিন্তু এতিয়া নাই। এইটোও কোনেও বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে জানা - ডামাৰ প্লেণ অনুসৰি পুনৰ চৈতন্য ৰূপত নিশ্চয় আহিব। মনুষ্যৰ বুদ্ধিত এইটো খেয়ালেই নাহে। বাকী ইমানখিনি নিশ্চয় বুজি পায় যে তেওঁলোক আছিল। এতিয়া তেওঁলোকৰ জড় চিত্ৰ আছে, কিন্তু সেই চৈতন্যসকল 'লৈ গ'ল - এইটো কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহয়। মনুষ্যইতো ৪৪ লাখ পুনৰ্জন্ম বুলি কৈ দিয়ে, এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানিলা যে ৪৪ জন্মহে লয়, ৪৪ লাখ নহয়। এতিয়া ৰামচন্দ্ৰৰ পূজা কৰে, তেওঁলোকে এইটোও নাজানে যে ৰাম 'লৈ গ'ল। তোমালোকে জানা যে শ্ৰীৰামৰ আত্মাইতো নিশ্চয় পুনৰ্জন্ম লৈ থাকে। ইয়াত পৰীক্ষাত অনুত্তীৰ্ণ হয়। কিন্তু কিবা নহয় কিবা ৰূপত নিশ্চয় থাকিব নহয় জানো। ইয়াতেই পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকে। ৰাম ইমান প্ৰখ্যাত, গতিকে নিশ্চয় আহিব, তেওঁ নলেজ ল'ব লাগিব। এতিয়া মনুষ্যই একো গম নাপায় সেয়েহে সেইটো কথা এৰি দিবলগীয়া হয়। এই কথাবোৰত 'লৈ গ'ল টাইম ৰেষ্ট হয়, তাতকৈ কিয়নো নিজৰ সময় সফল নকৰো, নিজৰ উন্নতিৰ কাৰণে বেতেৰি চাৰ্জ নকৰো। অন্য কথাৰ চিন্তন কৰা সেয়াতো পৰচিন্তন হৈ গ'ল। এতিয়াতো নিজৰ চিন্তন কৰিব লাগে। মই পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁলোকেও নিশ্চয় পঢ়ে। নিজৰ বেতেৰি চাৰ্জ কৰে। কিন্তু তোমালোকে নিজৰ চিন্তা কৰিব লাগে। কোৱা হয় - আত্মদৰ্শন কৰা তেতিয়া নিচা বাঢ়িব।

পিতাই কৈছে - যেতিয়া তোমালোক সত্বেপ্ৰধান আছিল তেতিয়া তোমালোকৰ বহুত উচ্চ পদ আছিল। এতিয়া পুনৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। লক্ষ্য আছে নহয় জানো। এইটো চিন্তন কৰোঁতে-কৰোঁতে সত্বেপ্ৰধান হৈ যাব। নাৰায়ণৰ চিন্তন কৰিলেহে আমি নাৰায়ণ হ'মগৈ। অন্তিম সময়ত যিয়ে নাৰায়ণক চিন্তে.....। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, যাৰ দ্বাৰা পাপ খণ্ডন হ'ব। আকৌ নাৰায়ণ হ'ব। এয়া হৈছে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ যুক্তি (উপায়)। এজনেইতো নাৰায়ণ নহ'ব। গোটেই ডাইনেষ্টিয়েই (ৰাজবংশই) সেয়া হ'ব। পিতাই অতি উচ্চ পুৰুষাৰ্থ কৰাব। এয়া হয়ই ৰাজযোগৰ ন'লেজ, তাকো সমগ্ৰ বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগে। যিমানই

পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানেই নিশ্চয় লাভ হ'ব। এটাতো নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। কোনো-কোনোৱে লিখেও এনেকৈ, অমুক আত্মাই আপোনাক স্মৰণ কৰে। আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা লিখে। আত্মাৰ কানেক্সন (সম্বন্ধ) শিৱবাবাৰ লগত। মই আত্মা অমুক শৰীৰৰ নাম-ৰূপত আছে। এয়াতো নিশ্চয় ক'বলগীয়া হয় কিয়নো আত্মাই ধাৰণ কৰা শৰীৰৰে ভিন্ন-ভিন্ন নাম হয়। মই আত্মা আপোনাৰ সন্তান, মোৰ শৰীৰৰ নাম অমুক। আত্মাৰ নামতো কেতিয়াও সলনি নহয়। মই আত্মা অমুক শৰীৰধাৰী হওঁ। শৰীৰৰ নামতো নিশ্চয় লাগে। নহ'লে কৰ্মকাণ্ড চলিব নোৱাৰে। ইয়াত পিতাই কয় - মইও এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত টেম্প'ৰাৰীভাৱে (অস্থায়ী ভাৱে) আহোঁ, এওঁৰ আত্মাকো বুজাও। মই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা তোমালোকক পঢ়াবলৈ আহিছো। এইটো মোৰ শৰীৰ নহয়। মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছো। আকৌ নিজৰ ধামলৈ গুচি যাম। মই আহিছোৱেই তোমালোক সন্তানসকলক এইটো মন্ত্ৰ দিবলৈ। এনেকুৱা নহয় যে মন্ত্ৰ দি গুচি যাওঁ। নহয়, সন্তানসকলক চাব লগাও হয় যে কিমানলৈকে শুধৰণী হৈছে। পুনৰ শুধৰণী হ'বলৈ শিক্ষা দি থাকে। যদি ছেকেণ্ডত জ্ঞান দি গুচি যায় তেন্তে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলিও ক'ব পৰা নাযায়। কিমান সময় হ'ল, তোমালোকক বুজায়েই থাকে। বৃক্ষৰ, ভক্তি মার্গৰ সকলোবোৰ কথা বুজিবলৈ জ্ঞানৰ বিস্তাৰ আছে। বিস্তাৰত বুজায়। হ'লচেল (পাইকাৰী) মানে মনমনাভৱ। কিন্তু এনেকৈ কৈতো গুচি নাযায়। প্ৰতিপালনো কৰিব লাগে। কিছুমান সন্তানে পিতাক স্মৰণ কৰি-কৰি আকৌ অন্তৰ্ধান হৈ যায়। অমুক আত্মা যাৰ নাম অমুক আছিল, বহুত ভালকৈ পঢ়িছিল - স্মৃতিতো আহিব নহয় জানো। পুৰণি সন্তানসকল কিমান ভাল আছিল, তেওঁলোকক মায়াই গিলি পেলালে। আৰম্ভণিত কিমান আহিছিল। তৎক্ষণাত আহি পিতাৰ হৈ গ'ল। ভাটৰ্ঠি তৈয়াৰ হ'ল। তাত সকলোৱে নিজৰ ভাগ্য গঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰিলে, আকৌ ভাগ্য গঢ়ি থাকোতে মায়াই একেবাৰে উৰুৱাই লৈ গ'ল। তিষ্ঠিব নোৱাৰিলে। পুনৰ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাছতো এনেকুৱাই হ'ব। কিমান গুচি গ'ল, বৃক্ষৰ আধখিনিতো নিশ্চয় গ'ল। যদিও বৃক্ষজোপাৰ বৃদ্ধি হ'ল কিন্তু পুৰণিসকল গুচি গ'ল। এইটো বুজিব পাৰা - তাৰে কিছুমান পুনৰ নিশ্চয় পঢ়িবলৈ আহিব। স্মৃতি উদয় হ'ব যে আমি পিতাৰ পৰা পঢ়িছিলো বাকীসকলে এতিয়ালৈকে পঢ়ি আছে। মই পৰাজিত হ'লোঁ। পুনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ আহিব। পিতাই আহিবলৈ দিব, আহি যদি পুৰুষাৰ্থ কৰে সেয়াও ভাল। কিবা নহয় কিবা ভাল পদ পাই যাব।

পিতাই সোঁৱৰাই দিয়ে - মৰমৰ সন্তানসকল, মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খণ্ডন হৈ যাব। এতিয়া কেনেকৈ স্মৰণ কৰা, কি এনেকৈ ভাবানে যে বাবা পৰমধামত আছে? নহয়। বাবাতো ইয়াত ৰথত বহি আছে। এই ৰথৰ বিষয়ে সকলো জ্ঞাত হৈ গৈ থাকে। এয়া হৈছে ভাগ্যশালী ৰথ। এওঁৰ শৰীৰত আগমন হৈছে। যেতিয়া ভক্তি মার্গত আছিলো তেতিয়া এওঁক পৰমধামত স্মৰণ কৰিছিলো কিন্তু এইটো নাজানিছিলো যে স্মৰণৰ দ্বাৰা কি হ'ব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই নিজে এই ৰথত বহি শ্ৰীমত দিয়ে, সেইবাবে তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে বাবা ইয়াত এই মৃত্যুলোকত পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আছে। তোমালোকে জানা আমি ব্ৰহ্মাক স্মৰণ কৰিব নালাগে। পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা, মই এই ৰথত থাকি তোমালোকক এই নলেজ দি আছে। নিজৰো পৰিচয় দিওঁ, মই ইয়াত আছোঁ। আগতেতো তোমালোকে পৰমধামতে থাকে বুলি ভাবিছিলো। ইয়ালৈ আহি গ'ল কিন্তু কেতিয়া, এইটো নাজানিছিলো। সকলোৱেতো ইয়ালৈ আহি গৈছে নহয় জানো। যাৰেই চিত্ৰ আছে, এতিয়া তেওঁলোক ক'ত আছে, এইটো কোনেও নাজানে। যিসকল যায় তেওঁলোক পুনৰ নিজৰ সময়ত আহে। ভিন্ন-ভিন্ন ভূমিকা পালন কৰি থাকে। স্বৰ্গলৈতো কোনো নাযায়। পিতাই বুজাইছে - স্বৰ্গলৈ যাবলৈতো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ অন্ত আৰু নতুন সৃষ্টিৰ আদিৰ সময়চোৱা লাগে, যাক পুৰুষোত্তম সংগমযুগ বুলি কোৱা হয়। এই জ্ঞান এতিয়া তোমালোকৰ আছে। মনুষ্যই একো নাজানে। বুজিও পায় শৰীৰ জ্বলি যায়, বাকী আত্মা গুচি যায়। এতিয়া কলিযুগ গতিকে নিশ্চয় জন্মও কলিযুগতেই ল'ব। সত্যযুগ যেতিয়া আছিল তেতিয়া জন্মও সত্যযুগতেই লৈছিল। এইটোও জানা যে আত্মাৰ গোটেই ষ্টক নিৰাকাৰী সৃষ্টিত থাকে। এইটোতো বুদ্ধিত ধাৰণ হৈছে নহয় জানো। পুনৰ তাৰ পৰা আহে, ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰি জীৱ আত্মা হৈ যায়। সকলোৱে ইয়ালৈ আহি জীৱ আত্মা হ'ব লাগে। আকৌ ক্ৰম অনুসৰি যাব লাগে। সকলোকেতো লৈ নাযায়, নহ'লেতো প্ৰলয় হৈ যাব। এনেকৈ দেখুৱায় যে প্ৰলয় হৈ গ'ল, ৰিজাল্ট (ফলাফল) একো নেদেখুৱায়। তোমালোকেতো জানা এই সৃষ্টিখন কেতিয়াও থালী হ'ব নোৱাৰে। গায়ন আছে - ৰাম গ'ল, ৰাৱণ গ'ল, যাৰ বহুত ডাঙৰ পৰিয়াল আছিল। গোটেই সৃষ্টিতেই ৰাৱণ সম্প্ৰদায় আছে নহয় জানো। ৰাম সম্প্ৰদায়তো বহুত কম। ৰামৰ সম্প্ৰদায় থাকে সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে। বহুত পাৰ্থক্য থাকে। পিছলৈ আকৌ বহুত ঠাল-ঠেঙুলি ওলায়। এতিয়া তোমালোকে বীজ আৰু বৃক্ষৰ বিষয়েও জানিলা। পিতাই সকলো জানে, সেইবাবেতো শুনাই থাকে সেইবাবে তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়, যদি এটাই কথা হ'লহেঁতেন তেন্তে কোনো শাস্ত্ৰ আদিও ৰচনা কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। বৃক্ষৰ বিষয়ে বিস্তাৰতো বুজাই থাকে। মূল কথা, প্ৰথম নম্বৰৰ বিষয় হৈছে পিতাক স্মৰণ কৰাতো। ইয়াতেই যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। ইয়াৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। বাকী বৃক্ষকতো তোমালোকে জানি গ'লা। জগতত এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। তোমালোকে সকলো ধৰ্মৰ তিথি-তাৰিখ আদি সকলো শুনোৱা। আধাকল্পত এই সকলোবোৰ আহি যায়। বাকী হৈছে সূৰ্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী। তেওঁলোকৰ কাৰণে বহুত যুগতো নহ'ব। দুটাই যুগ। তাত মনুষ্যও কম

হয়। ৪৪ লাখ জন্মতো হ'বও নোৱাৰে। মনুষ্যৰ বোধ শক্তি নোহোৱা হৈ যায় সেইবাবে পিতাই আহি বুজায়। পিতা যি ৰচয়িতা হয়, তেৱেঁই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ নলেজ দিয়ে। ভাৰতবাসীয়েতো একোৱেই নাজানে। সকলোকে পূজা কৰি থাকে, মুছলমানসকলক, পাৰ্চী আদিক, যিয়ে আহে তাকে পূজিবলৈ লাগি যাব কিয়নো নিজৰ ধৰ্ম আৰু ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকক পাহৰি গৈছে। বাকী সকলোৱেতো নিজৰ-নিজৰ ধৰ্মক জানে, সকলোৱে জানে অমুক ধৰ্মটি কেতিয়া, কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। বাকী সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ হিষ্ট্ৰি-জিওগ্ৰাফি (বুৰঞ্জী-ভূগোল) কোনেও নাজানে। চিত্ৰও দেখিবলৈ পায় শিৱবাবাৰ এইটো ৰূপ। তেৱেঁই হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা। গতিকে স্মৰণে তেওঁকেই কৰিব লাগে। ইয়াত আকৌ কৃষ্ণৰ সকলোতকৈ অধিক পূজা কৰে কাৰণপিতাৰ পিছত নিকটতম তেৱেঁই নহয় জানো। মৰমো তেওঁকেই কৰে, গতিকে গীতাৰ ভগৱান বুলিও তেওঁকেই বুজি ল'লে। জ্ঞান শুনাওঁতা কোনোবা লাগিব তেতিয়াহে তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যাব। পিতাইহে শুনায়, নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ কৰাওঁতা এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো হ'ব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ, বিষ্ণুৰ দ্বাৰা পালনা - এইটোও লিখে। এয়া এই সময়ৰে কথা কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়।

তোমালোকে জানা সেইখন হৈছে নিৰাকাৰী সৃষ্টি। এইখন হৈছে সাকাৰ সৃষ্টি। সৃষ্টিতো এয়াই, ইয়াতেই ৰামৰাজ্য আৰু ৰাৱণৰাজ্য হয়। সকলো মহিমা ইয়াৰেই। বাকী সূক্ষ্মবতনৰ কেৱল সাম্ৰাটকাৰ হয়। মূল বতনততো আত্মাসকল থাকে আকৌ ইয়ালৈ আহি ভূমিকা পালন কৰে। বাকী সূক্ষ্মবতনত কি আছে, ইয়াৰ চিত্ৰ বনাই দিছে, যাৰ ওপৰত পিতাই বুজায়। তোমালোক সন্তানসকল এনেকুৱা সূক্ষ্ম বতনবাসী ফৰিষ্টা হ'ব লাগে। ফৰিষ্টাৰ হাড়-মঙহ নাথাকে। এনেকৈ কয় নহয় - দধচী ঋষিয়ে হাড়ো দি দিলে। বাকী শংকৰৰ গায়নতো ক'তো নাই। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণুৰ মন্দিৰ আছে। শংকৰৰ একো নাই। গতিকে তেওঁক বিনাশৰ কাৰণে ব্যৱহাৰ কৰিলে। বাকী এনেকৈ চক্ষু মেলিলে বিনাশ নহয়। দেৱতাই আকৌ হিংসক কাম কেনেকৈ কৰিব। তেওঁলোকেও এনেকুৱা নকৰে আৰু শিৱবাবাইও এনেকুৱা ডাইৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) নিদিয়ে। ডাইৰেক্সন দিওঁতাজনৰ ওপৰতো আহি নাযায় জানো। কওঁতাজনেই দায়বদ্ধ হৈ যায়। তেওঁলোকেতো শিৱ-শংকৰক একত্ৰিত বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া পিতাইও কয় - মোক স্মৰণ কৰা, মামেকম স্মৰণ কৰা। এনেকৈতো নকয় যে শিৱ-শংকৰক স্মৰণ কৰা। পতিত-পাৱন বুলি এজনকে কয়। ভগৱানে অৰ্থসহিত বুজায়, এইটো কোনেও নাজানে সেই কাৰণে এই চিত্ৰ দেখি বিবুদ্ধিত পৰে। অৰ্থতো নিশ্চয় শুনাৰ লাগিব নহয় জানো। বুজিবলৈ সময় লাগে। কোটিৰ মাজত কোনোবা বিৰলা ওলায়। মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ, কোটিৰ মাজত কোনোবাইহে মোক চিনিব পাৰে। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) কোনো কথাৰ চিন্তনত নিজৰ সময় অপচয় কৰিব নালাগে। নিজৰ মস্তিষ্ক (নিচাত) থাকিব লাগে। নিজৰ চিন্তন কৰি আত্মাক সতোপ্ৰধান কৰি তুলিব লাগে।

(২) নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ অন্তকালত যাতে এজন পিতাৰে স্মৃতি থাকে। এইটো হায়েষ্ট (শ্ৰেষ্ঠ) যুক্তিক সন্মুখত ৰাখি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে - মই আত্মা হওঁ। এই শৰীৰক পাহৰি যাব লাগে।

বৰদান: দেহ-বোধৰ পৰা উপৰাম হৈ পৰমাত্ম স্নেহৰ অনুভৱ কৰোঁতা কমল আসনধাৰী হোৱা কমল আসন ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিৰ চিহ্ন। এনেকুৱা কমল আসনধাৰী আত্মাসকল এই দেহবোধৰ পৰা স্বতঃ উপৰাম হৈ থাকে। তেওঁলোকক দেহৰ বোধে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত নকৰে। যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতাৰ চলোঁতে-ফুৰোঁতে ফৰিষ্টা ৰূপ বা দেৱতা ৰূপ সদায় স্মৃতিত আছিল তেনেকৈ নেচাৰেল (স্বভাৱিক) আত্ম-অভিমानी স্থিতি সদায় থাকিলে তাক কোৱা হয় দেহ-বোধৰ পৰা উপৰাম। এনেকুৱা দেহ-বোধৰ পৰা উপৰাম হৈ থকাজনেই পৰমাত্ম স্নেহী হৈ যায়।

স্লোগান: তোমালোকৰ বিশেষত্ব বা গুণ হৈছে প্ৰভু প্ৰসাদ, সেয়া নিজৰ বুলি মানি লোৱাটোৱেই হৈছে দেহ-অভিমান।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!